
Powstanie i rozwój chrześcijaństwa - cz. I

Powstanie i rozwój chrześcijaństwa

Chrześcijaństwo narodziło się w I w. n.e. w Palestynie. Związane jest to bezpośrednio z działalnością poświadczoną w licznych źródłach rzymskich Jezusa Chrystusa, urodzonego w Betlejem młodego Żyda, który nauczał w Palestynie, głosząc nadejście Królestwa Bożego, odkupienie win oraz posłanie Bożego miłosierdzia i miłości bliźniego. Przez swoich uczniów uznany został za oczekiwanego przez Żydów Syna Bożego, Mesjasza, który miał zbawić ludzi od wiecznego potępienia. Swoimi wystąpieniami i popularnością zwrócił na siebie uwagę elit kapłańskich Jerozolimy i został przez nie uznany za bluźniercę. Został pojmany i przedstawiony rzymskiemu namiestnikowi, jako wróg cesarza, za co poniósł karę śmierci przez ukrzyżowanie. Wydarzenia te miały miejsce pomiędzy 26 a 36 r. naszej ery.

Kapłani wydając Jezusa w ręce Piłata obrali sobie za cel zlikwidowanie nowego ruchu religijnego, jednak po śmierci Chrystusa jego uczniowie, zwani apostołami kontynuowali działalność swojego Nauczyciela.

Głosili ewangelię o Jezusie, wedle której trzeciego dnia od śmierci zmartwychwstał, pokonując śmierć, a po czterdziestu dniach od Zmartwychwstania wstąpił do nieba. Wedle tej nauki Chrystus był oczekiwanym przez Żydów i obiecany przez Jahwe Synem Bożym. Punktem zwrotnym stała się działalność nawróconego na chrześcijaństwo, dawnego gnębiela wyznawców Chrystusa – Pawła z Tarsu. Paweł był Żydem, miał jednak również obywatelstwo rzymskie. Zaproponował on niejako chrześcijaństwo nie tylko Żydom, ale wszystkim ludziom, którzy zapragną przyjąć naukę Jezusa. Odbił przy tym wiele podróży misyjnych m.in. do Grecji i Rzymu, gdzie zdobył dla nowej religii wielu wyznawców, ale też spotkał się z licznymi trudnościami, często np. był więziony lub poddawany chłóście.

Chrześcijaństwo stawało się coraz bardziej popularne, w Jerozolimie, Antiochii, Efezie i Aleksandrii powstały pierwsze gminy chrześcijańskie.